

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **R. C., a. s.**, proti žalovanému: **Obec Průhonice**, se sídlem Květnové nám. 73, Průhonice, zastoupené advokátem JUDr. Jiřím Brožem, CSc., se sídlem Dykova 17, Praha 10, o žalobě na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím státního orgánu vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 290/2003, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2004 č. j. 7 Ca 290/2003 - 42,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

Žalovaný podal včas kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2004 č. j. 7 Ca 290/2003 - 42, jímž bylo rozhodnuto, že řízení se zastavuje a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu proti žalovanému a proti Stavebnímu úřadu Průhonice. Proti žalovanému se žalobce domáhal zaplacení částky 42 291 917 Kč a nákladů řízení do 10 dnů od právní moci rozsudku, a to z důvodu náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem správního orgánu. Žalobce dále požadoval zrušení rozhodnutí stavebního úřadu Průhonice ze dne 12. 9. 2003 čj. SÚ-332/6-256/2003.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 1. 6. 2004 č. j. 7 Ca 290/2003 - 37 rozhodl tak, že žaloba proti rozhodnutí stavebního úřadu v Průhonicích ze dne 12. 9. 2003 čj. SÚ-332/6-256/2003 př. se vylučuje k samostatnému projednání.

Žalobce připsím, který došel Městskému soudu v Praze dne 3. 8. 2004, vzal žalobu zpět v plném rozsahu. Městský soud v Praze shora uvedeným usnesením řízení zastavil podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Žalovaný podáním, které je svým obsahem kasační stížností, i když je nazváno odvoláním a adresováno Vrchnímu soudu v Praze, napadl shora uvedené usnesení Městského soudu v Praze z důvodu podle § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř., protože ve věci rozhodoval věcně nepřislušný soud prvního stupně a dále z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení a porušení zákona ve správním řízení. „Dále se kasační stížnost opírá o důvod věcné nepřislušnosti soudu, který stěžovatel uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno. Kasační stížnost je tak ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná.“

Spor o náhradu škody je sporem občanskoprávním, k jehož rozhodnutí je věcně příslušným ve smyslu ust. § 9 o. s. ř. Okresní soud Praha-západ.

Žalované nebyla chybně přiznána náhrada nákladů řízení, ačkoliv podle § 60 odst. 3 s. ř. s. měla být přiznána, jelikož v dané věci vzal žalobce svůj návrh zpět pro pozdější chování žalované.

Žalovaný navrhl, „aby Vrchní soud v Praze napadené usnesení zrušil a věc postoupil k rozhodnutí Okresnímu soudu Praha-západ jako soudu věcně příslušnému.“

Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil takto:

V projednávané věci jde o posouzení otázky, podle jakého procesního předpisu – zda podle občanského soudního řádu nebo podle soudního řádu správního – postupuje specializovaný senát krajského soudu (Městského soudu v Praze).

Podle § 1 o. s. ř. tento zákon upravuje postup soudu a účastníků v občanském soudním řízení...“.

Podle § 1 písm. b) s. ř. s. tento zákon upravuje postup soudů, účastníků řízení a dalších osob ve správním soudnictví.

Věc projednával specializovaný senát Městského soudu v Praze (§ 31 odst. 1 s. ř. s.) a proto v souladu se zákonem postupoval podle soudního řádu správního. Postup podle občanského soudního řádu nepřicházel v úvahu. Proto také nebylo možno postupovat podle těch ustanovení občanského soudního řádu, která jsou zmiňována v kasační stížnosti, zejména pak postoupení věci obecnému soudu, neboť s. ř. s. tuto možnost nezná.

K námitce, že žalované nebyla chybně přiznána náhrada nákladů řízení, ačkoliv podle § 60 odst. 3 s. ř. s. měla být přiznána, se uvádí:

Podle § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s., vzal-li navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Z tohoto ustanovení vyplývá, že právo na náhradu nákladů řízení by mohl mít navrhovatel; toto právo by však podle shora uvedeného ustanovení nemohl mít odpůrce (žalovaný).

Tato námitka tedy není důvodná.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěch neměl a žalobci podle obsahu spisu náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

